

नव सञ्चार गृह प्रालि.द्वारा प्रकाशित तथा नव सञ्चार अफसेटमा मुद्रित । कार्यालय : भद्रपुर बस स्टेण्ड पश्चिम, गजुरमुखीटोल, बिर्तामोड (भापा) । फोन नं.: ०२३-५४३८२० । ईमेल : pratidin65@gmail.com । अध्यक्ष : युवराज दाहाल । सम्पादक : इन्द्रसिंह राजवंशी

प्रतिदिन

अभिव्यक्ति

कविता

लखतरान यात्री!

• मधुकरमणि आचार्य

यो भारी, त्यो भारी होइन—
जुन बाबुले बाँसका नाडीहरू गाँसी बुनेका थिए
जहाँ हरेक धागोमा गुन्जिरहेथे—
हजुरबाको दुःख र आमाको मौनता।

यो भारी, त्यो हो होइन—
जसले सपनालाई बोक्न सक्छ
तर कहिल्यै
सरकारको खोक्रो आश्वासन बोक्न सक्दैन।

यो त त्यो भारी पनि होइन—
जसमा मुठीभर दाल र थोपा नुन हालेर
एक आमा— टाढाको स्वास्थ्य चौकी पुग्छन्
जहाँ बेहोसीभन्दा उपचार छिटो भाग्दछ।

यो त न त सङ्ग्रहालयको शो-केस हो
न इतिहासको गर्विलो अध्याय
तर एक समय यस्तो थियो—
जहाँ हरेक घरको शिरमा यस्तै भारी बोकिन्थ्यो
अनि नाकभर पसिनाको गन्ध आउँथ्यो—
वास्तविक इमानको।
यसै भारीभित्र लुकेका हुन्थे—
कुखुरा, चल्ता, चिठीहरू, चुलोका सपनाहरू
र बिहान
भालेले यसैको छेउबाट घामलाई स्वागत गर्थ्यो—
'बाँचौँ! आज फेरि एक दिन'
अब त्यो स्वर छैन।
घामले बोलाउँदैन
भाले हराएको छ—
र भारी
बगिरहेको छ— बाढीले, बेवास्ताले
अनि समयको कठोर विस्मृतिले।
एक दिन यहीँ भारीमा अटेका थिए—
बहिनीको किताब, आमाको चिया, बाबुको चपल
र एउटा बच्चाको त्यो लाज लाग्दो सपना—
'हामी पनि मानिस हौँ।'
आज
भौँचिएको रुखको हाँगामा अड्किएको छ—
अन्तिम पलको गिन्ती गर्दै
हावा नआओस् जस्तो गरेर सास थामेर।
कसैले देख्छ कि देख्दैन—
तर त्यो भारी त
अझै बाँच्न खोजिरहेको छ
अझै एउटा घर बोक्न खोजिरहेको छ
अझै जीवनसँग सम्झौता गर्न नचाहने
एक जना थाकेको नागरिक हो।

गजल

आकाशभन्दा

• दीपेश शर्मा

आकाशभन्दा अग्लो उचाइ छुन कहिल्यै सकिन्न,
आफ्ना छोडी पराईको प्यारो हुन कहिल्यै सकिन्न ।

बाबुको लास सेलाउन सागर जाने छोरो जति,
पछि लाग्ने मलामीले त्यति रुन कहिल्यै सकिन्न ।

छोराको भविष्य, श्रीमतीको भाग्य गुमेको छ आज,
तिनले झैँ आँसुले सिरानी धुन कहिल्यै सकिन्न ।

बाले नै दुई छाक खुवाउँथे वस्तुभाउ पालेर,
बाको एकहाते भैंसी अब दुहुन कहिल्यै सकिन्न ।

छरछिमेकमा गाह्रो-साह्रो पर्दा दौडिँदै पुग्थे बा,
उनले झैँ सबैलाई गुन लाउन कहिल्यै सकिन्न ।

फलानो भए पीडितले गाउँमा न्याय पाउँछन् भन्थे,
उनले झैँ विश्वास अरूको पाउन कहिल्यै सकिन्न ।

• विनोद बड्का

मेरो त भए जति रियाल सक्कियो । यो
हात पनि लागेन भने गएर सुत्छु ।” रक्सीको
अन्तिम घुट्टो पिउँदै बुढो दलेले भन्यो ।
त्यो कोठामा जम्माजम्मी पाँच जना छन् ।
सबै जना तासको खालमा नारिएका छन् ।
सबैका अगाडि थोरै रक्सीसहितका गिलास
उभिएका छन् ।

“रातभरि लड्नु पर्छ भन्थ्यौ त । गाँठी
सक्किसक्यो र ?” जङ्गले प्रतिक्रिया जनायो ।

“सुत सुत । पैसा सकिएकै हो भने सुत ।
बुढेसकालमा निदाउनु पनि पर्छ केही घण्टा
।” दले सुनाम बोल्थो ।

“मस्तै खेल्ने हो म त । डिमान्ड लेटर हातमा
आइहाल्यो, अब मजासँग खेल्ने हो । अब
अर्को एक/डेढ महिना मस्ती नै मस्ती गर्ने
हो ।” जङ्गले निकै फुर्तीसाथ भन्यो । “तर यी
बुढा सुन्छु पो कता ? कि सेराटनतिर जान्छौ
?” जङ्गले आफ्ना मुसाका पुच्छर जस्ता जुन्ना
हल्लाउँदै व्यङ्ग्य माथ्यो ।

बुढो दलेलाई रिस उठ्यो । एकातिर पैसा पनि
हारुन, अर्कोतिर रक्सीको तलतल पनि भने भैँ
गरी नमेटिनु । त्यसमाथि साथीहरूले अनायासै
फाइब स्टार होटेलमा सुत्न जा भन्नुले
उसलाई होच्याएको महसुस भयो । कसैले
पनि पैसा सापटी दिने मनसाय नदेखाउनुले
अपमानबोध पनि भयो । कसैसँग सिधा माम
उसको स्वाभिमानले रोक्थ्यो । लाग्यो सबै
आफूसँग हुँदाका मात्रै साथी हुन, दुःखका
होइनन् ।

“बुढो बाघ हुँ, तिमारुले धाक लाउनु पर्दैन ।
एकछाके होइन म । पहाडै फर्के पनि तिमारु
जन्मेको जिल्ला जत्रा हाम्रा खेतबारी छन् ।
तिम्रा उमेरमा हामी नेपालमै बसेर डिमान्ड
लेटर फ्याँटौँ । मरुभूमिको घामले सेकिँदै
भौँतारिनु पर्दैनथ्यो । अहिले दुई/चार दिन
हाम्रा खलती बलिया भएनन् भन्दैमा तिमारुले

हेप्नु पर्दैन ।” दलेले रिस पोख्यो । उसको
रिसको पारो अभैँ भरेको थिएन । उसले
भन्यो, “डिमान्ड लेटर भरेका बखत हाम्ले
पनि ख्वाएका हौँ हाकिमदेखि दलालसम्म
सपैलाई । तिमारु जस्तो यही भुइँको पातलो
कार्पेटमा लड्नु छैन । धेरैलाई बनाइदिएको हुँ
यो बालुवाको बगैँचामा । अहिलेको अहिले नै
आउँछन् मेरा मान्छे दयाक्सी लिएर र लान्छन्
मलाई । आफ्नै ओख्यानमा छाडिदिन्छन् । के
ठान्छौ मलाई ।” “रिसाए बुढा नराम्ररी । यो
जङ्ग पनि जे पायो त्यही भन्ध बुढा मान्छेलाई
। मेरै ओख्यानमा सुत बुढा, कहाँ जानु पर्दैन
।” तोकमेले भन्यो ।

“यसो ठट्टा गरेको पो त ।” जङ्गले अवस्थालाई
सच्याउने प्रयास गर्‍यो ।

“छैन म रिसाको । तिमारुसँग रिसार के हुन्छ
भगवान्ले नै साथ नदिएपछि ।” बुढो दलेले
भन्यो ।

जङ्गले सोच्यो पैसा त्यो हात पनि । बुढो दले
बगली रितिएसँगै पाखो लाग्यो ।

बुढो दलेले मोबाइल फोन निकाल्यो । नम्बर
थिच्यो । मोबाइलले फोन गर्नका लागि
ब्यालेन्स छैन भन्यो । मोबाइलमा ब्यालेन्स
नभएको भन्दा पनि उसको स्वाभिमानमा ठोस
पुगे भैँ लाग्यो उसलाई किनकि अब अर्काको
मोबाइल मागेर कल गर्नुपर्ने अवस्था आयो ।

“ठोंडोमा अहिल्यै सकिनु पर्ने ब्यालेन्स ।”
बुढो दलेले रोक्न सकेन आफ्नो मुखलाई ।

तोकमेले कुरो बुझ्यो र आफ्नो मोबाइल
बुढो भएतिर सारिदियो । “हेलो जीवनभाइ,
कता छौ ?” बुढो दलेले फुर्तीसाथ सोध्यो
। उताबाट जवाफ आयो । उताको जवाफ
अरूले सुनेनन् ।

“ल भाइ मलाई अर्काई राउन्डअबाउटबाट
पिक अप गर त अहिले नै ।” बुढो दलेले
ढाँटका साथ आदेश फर्मायो । उताबाट
जवाफ आयो । बुढो दले जुरूक उठ्यो र
चुपचाप निस्कियो ढोकाबाट ।

“बुढा रिसाए, त जङ्गलाई पनि किन व्यङ्ग्य
गर्नु परेको । उसै त नयाँ डिमान्ड लेटर
हात परेको छैन बुढाको, १०/१२ चक्कर
लगाइसके कम्पनीमा, सबैलाई भेटिसके

। वारपार लाग्‍या होइन । पहिलो लटकाले
त काम पाए जसोतसो । पछिल्लो लटमा
पनि कसैले पास गेन रे डाइभिड लाइसन ।
खलासी हुँदैन क्यारे यता, डाइभर नबन्ने भए
। कुन दिन बुढालाई फ्रिण्टन आइपुग्छन् पास
नहुने जाति । त्यसैले बिहानैदेखि टेन्सनमा
छन् बुढा ।” दले सुनामले भन्यो । “मैले
त जोक मात्रै गरेको हो, किन व्यङ्ग्य गर्नु ।
हिजोआज बुढाको अवस्था ठिक छैन राम्रो
कुरो गरे पनि नराम्रो सुन्छ् । कमाको पनि
सबै सकिसके । जस्तो आयो त्यस्तै गयो
। यो दले कमाइ आको पनि था नहुने
सिद्धेको पनि था नहुने, हाम्रो पनि के छ
र । दुई दिन पैसा हातमा पर्छ मजासँग
खर्च गर्‍यो खायो खेल्यो तेस्रो दिन फेरि
फुटपाथमै पुगिन्छ । कसैलाई खुसी पारेर
आको पैसा भे पो टिकाउ हुन्थ्यो । ठगे
बराबर त हो । यी बुढाको आधा पैसा त
त्यो मारियाले खाई क्यारे । हनी हनी भन्दै
टोर्सिन्थी ऊ बेला डिमान्ड लेटर फरिर्दो ।
हिजोआज त त्यो फाँलिपिनोले पनि आई
एम बिजी भन्छे रे भन्दै थिए बुढा ।”
जङ्गले भन्यो । “पछिल्लो पटक आएका
पचास जना डाइभरमा तीन जनाले मात्रै
लाइसन पास गरे रे । अरूले बुढालाई
चिथोर्ने मात्रै बाँकी राखेनन् । कतिले त
पैसा फिर्ता गरेर देशै फर्काइदेऊ पनि भने
रे । बल्लतल्ल हेल्परमा घुसाए बुढाले
मुदिरहरूसँग रोइकराइ गरेर । बुढालाई
आइन्दा कम्पाउन्डमै नछिर्नु भनेर लखेटे रे
नि त ।” दले सुनामले भन्यो । “हैन हामी
दलेको गोजीमा पैसा भयो कि रक्सी र
केटी नै चाहिने किन हो । बेला बेलामा
पैसा माग्छे जोसेफाइनले अनुहार किच्च
पाउँ । दिऊँ दिऊँ बनाइहाल्छे । घरकी
बुढीले थापाई भने खुट्टा भाँच्छे । घरकीले
खर्च छैन पठाइदेउभन्दा यता बोटीं फल्छ र
भनेर ठुला कुरा गर्‍यो तर खान्छ अर्कैले ।”
तोकमेले थप्यो ।

“सबैको उस्तै हो । लुटको धन फुपूको श्राद्ध
भन्ने उखान नै छ नि ! दुःख मेहनत गरेर
कमाको भे पो राम्रो हुन्थ्यो । बेल्वा हान्नेले
घर बनाउँछ, छोराछोरी पढाउँछ, हामी हाकिम
बन्दैमा खत्तम भाउँ । सुटपाइन्ट टाई लायो,
त्यसमाथि सेन्ट हाल्यो, हाम्रो मेनपावर यति
ठुलो छ नेपालमा भनेर भुटो बोल्थ्यो, ठग्यो,
यो भन्यो त्यो गर्‍यो । पापको भकारी नै भैयो
एकबारको जीवनमा ।” दले सुनामले भन्यो ।

हतार

गतिहीन छौं- रोकिन्छौं,
छेकिन्छौं/अलिम्छौं/बरालिन्छौं,
भुल्छौं/भुलभुलैयामा रुमलिन्छौं ।

तर.....!

सधैँ हतारमै हुन्छ यो छुक छुक गर्ने घडी

निर्बाध छ/अविचल छ र निरन्तर छ- घडीको
चाल !

पृथ्वी जस्तो डिब्बालाई निरन्तर फन्को
मारिरहेको छ- समय । घडी निरविच्छिन
घुमिरहेको छ । निर्बाध घुमिरहेको छ ।
अविचलित छ- समयका काँटाहरू ।
एकपछि अर्को घण्टा छिचोल्दै हतार हतार
घुमिरहेको देख्छु अविश्रान्त !

अविश्रान्त !! अविश्रान्त !!!

“मेहनत नै छैन त नभनौ न सोल्दी । काम
गर्नेको हो भने काम गर्‍यो पैसा बुझ्यो । हाम्रो
त कम्ती पापड पेल्ल पर्दैन एउटा डिमान्ड
लेटर फार्न । कथा बनाउँदै बेच्दै गर्न कम्ती
मेहनत पर्दैन । सिधा औँलाले घिउ आउने
होइन । ठमै पनि कहाँ सजिलो छ र ?”
जङ्गले तर्क पेस गर्‍यो ।

“अरू कतिले सिधै नक्कली डिमान्ड लेटर
पठार नेपालका मेनपावर एजेन्सीका साहुको
हुर्मत लिएका छन् । हाम्ले त्यति त गरेका
छैनौ नि ! मेहनत हो नि अहिलेसम्म त ।”
तोकमेले थप्यो ।

“हामी पनि एक दिन त्यही नक्कली डिमान्ड
लेटरमै टुङ्गिने त हो नि ! दिन सधैँ एउटै हुँदैन,
खर्चपानी नभै जिन्दगी चल्दैन । काम नगरी
खाने बारूसा बानी लागिसक्यो । थपे न त
एक एक पग, अनि बाँडौँ तास । बुढो दुःखित
भए भन्दैमा हामी किन शोकमा डुब्नु पर्‍यो
अहिल्यै ।” दले सुनामले कुरोलाई विश्रामीमा
पुर्‍यायो ।

उता टेक्सी अगाडीको सडक नापदै अर्काई
राउन्ड अबाउटबाट जेद्धा टाक्नतिर हानियो
। जीवनका हात र खुट्टा टेक्सीको स्टेयरिङ,
गिएर र ब्रेकमा चल थाले । बुढो दलेले
अपमान र दुःखले भरिएको आफ्नो शरीरलाई
अगाडिको सिटमा बिसाएको छ । उसलाई
खासै बोल्न मन छैन । जाने कुनै गन्तव्य पनि
उसको मस्तिष्कमा आएको छैन ।

सडकमा शून्यताको एकछत्र राज चलि्रहेको
छ । फाट्टफुट्ट देखिन्छन् एकाध गाडी दौडिरहेका
। बिहानीको एक जति बज्दै छ । पृष्ठभूमिमा
रातको अँध्यारो छरिएको छ । हल्का उज्यालो
छरिएको छ सडकभरि ।

“कहाँ जाने सर ? यसपालि कता बस्नुभा छ
?” जीवनले सोध्यो ।

जीवनको प्रश्नले बुढो भस्कि्रयो । उसँग
तत्कालमा कुनै जवाफ छैन कहाँ जाने भनेर
। फ्याट्टे मुखबाट निस्कियो- “सन्ध्यातिर जाउँ
न ।”

“हस ।”
कारभित्र फेरि सन्नाटा छा्यो । करिबन १५
मिनेट जति गुडिसकेपछि जीवनले सन्नाटा
तोड्यो ।

हतर

मानिसको मुटु भैँ सेकेन्ड सेकेन्डमा छक छक
गर्दै- समय लेखिरहे छन् सेकेन्ड, मिनेट र
घण्टा सुईहरू । सधैँको हतार सधैँको बेफुर्सदी
। समयलाई निद्रा छैन । भोक र भोजनको
चाह छैन, आराम र मनोरञ्जन छैन । छ
त केवल पल पलको महत्त्व । हतार पनि
यस्तो होस्, जहाँ सकारात्मक भाव होस् ।
सिर्जनात्मक सोच होस् । नकारात्मक हतारोले
हामी कहौ पुग्दैनौ ।

एकपछि अर्को दृश्य हेर्न हतारमा छन्, हाम्रा
जोर आँखा ! कुनै पलक स्थिर हुँदैनन् । हेरेर
कहिल्यै न थाक्ने यी आँखाहरू सधैँ दृश्यका
भोका हुन्छन् । नूतन दृश्यको अपेक्षामा
लालायित हुन्छन् । जति नै हेरे पनि आँखाहरू
थाक्दैनन् । सधैँ दृश्यका भोका आँखा नयाँ
दृश्यपानको हतारमै हुन्छन् ।

नानीलाई जवानी बन्ने

दुःखलाई ईश्वर बन्ने

“कान्छो भाइ पनि आउँछु भन्छ यतातिर ।”

“के गर्छ नेपालाँ ?”

“गाडी नै चलाउँछ ऊ पनि ।”

“लाइसन लिन सक्ला यता ?”

“खोइ, निकै गारो छ भन्छन् । लिन सकेन भने
हेल्पर बन्न मान्ला कि नाई ।”

“अब त हेल्पर पनि दिन न्छन् । देओस्
पनि कतिलाई, सपै फेल हुन्छन् । गाडी पनि
कस्तो चलाउँछन् हाम्रा देशकाले । लटुवाहरू
।” बुढो दलेले दिकदारी पोख्यो । “केही न
केही देला । सरले भनेसी कम्पनीले मान्ला
नि !” जीवनले जोड गर्न छोडेन ।

“हिजोआज गन्ने छोडिहाले नि हाम्ताई
इन्डियन र बङ्गाली लेराउन थालेपछि । हाम्राले
लाइसन नै कटाउन नसक्ने भए, अरूलाई के
दोष दिनु । हुन्छ, भनुम्ला गरुम्ला । कति भर्छ
मलाई ?” मोलमोलाइमा आइपुग्यो बुढो दले
। “उही चालिस गरौला नेट ।”

“अनि तिमी कति उठाउँछौ नि ।”

“आफ्नै कान्छोभाइ हो, भिन्नो बसेको, धेरै
सेक्न पनि भएन । जगैँ धितो राख्ने हो उसले
पनि । मिलाएर गर्छु ।” “बाठा छौ तिमी ।
कमाउन त तिम्ले पनि जान्ना छौ । अरू
कोही छैनन् खुट्टो उचाल्ने ?”

“छन् नि ! काकाका छोराहरू पनि बाइरोडमा
कति स्टेरिङ घुमाउनु, हाम्ताई पनि मुगलान
भार दाइ भन्छन् । तपाईंलाई नभेटेरै मात्रै
हो कुरो च्वाउन नपाको, कुरै पुरानो भैसक्यो
।” “भैहाल्छ नि कुरो चलाउ । सपैलाई
ल्याउने हो । बरू हजार रियाल जति छ
तिमीसँग अहिले ? पछि हिसाब मिलाउँला
।” बुढो दलेको अनुहारमा हल्का उज्यालो
छरियो । “भैहाल्छ नि ! आफ्नो मान्छेलाई
नदेर कसलाई दिनु ।” जीवनले पाँच/पाँच
सय रियाल दरका दुइटा नोट हालिदियो
बुढो दलेको हातमा । “लौ मलाई जहाँबाट
उठाए लेराएका थियौ त्यहीँ लगेर छोडिदेऊ
। इजेतको सवाल छ ।” बुढो दलेले किच्च
हाँस्दै भन्यो । “हस सर ।” अलिमाथि पुगेर यु
टर्न गर्‍यो कारले ।

हतार छ सबैलाई ।

प्रातः सूर्य-किरणलाई शीतसँग चुम्बन गर्न
हतार । जूनलाई रातसँग अङ्गमाल गर्न हतार ।
कोपिलालाई फूल बन्ने हतार । रात्रिकालीन
गीत गाउँछन् चराहरू- रात डाक्न हतार !
दिउँसोको घामसँग खेल्नेहरू जूनसँग खेल्ने
हतार । पृथ्वीमा कुन त्यस्तो चिज छ जो
हतारमा नहोस् !

✧ बाँकी तेस्रो पृष्ठमा

आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता
ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि
कला र गस्तीको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक
कार्य पनि अघि बढ्नेछ ।